Jeg lover én ting. Jeg vil ikke nævne lakridspiber med eet ord.
Både Kristian og andre har allerede forklaret det hovedløse i overhovedet at overveje et sådan forbud. Og derfor har jeg besluttet - det er ikke et tema, jeg vil røre.
Men som altid i Dansk Folkeparti er vi jo handlingsorienterede. Vi lægger os ikke sådan bare ned. Vi finder veje gennem problemerne. Og også i denne sag har vi naturligvis en løsning. Den kommer her.
LAKRIDSBRUSER.
Det, vi står over for, er ikke en kamp for eller imod lakridspiber eller andre tosserier fra Bruxelles.
Det her et helt fundamentalt et spørgsmål: FOR eller IMOD det centralistiske, overbureaukratiske og fundamental set antidemokratiske styre, der udgår fra Bruxelles.
Et styre, hvor embedsmændene har sat politikerne til side.
Og hvor politikerne har sat befolkningen til side.
Det er et valg - mellem demokrati eller diktat.
Mellem nationalt folkestyre eller europæisk superstat.
Mellem ansvarlighed eller kaos.
Og når det kommer til disse valg - så er vi i Dansk Folkeparti de eneste, der reelt ønsker forandring. De sidste år har vist, at i EU-spørgsmålet er der reelt kun to partier. Der er os. Og der er de andre. Om man stemmer på SF, De konservative, Venstre eller socialdemokraterne, så får man det samme:

- EU skal have flere penge.
- EU skal have flere lande.
- EU skal have mere magt.

Alle euro-partierne vil afskaffe de danske forbehold. Det kan godt være, at de her frem til eu-valget vil berolige os og forklare, at de skam ikke går ind for Europas Forenede Stater.
Men de lyver. Alle som én vil de have Danmark med i euroen.
Alle som én vil de have os med i den fælles hær.
Og alle som én vil de af med retsforbeholdet.
Uanset konsekvenserne.
Var Danmark i dag med i euroen, havde vi hæftet for mere end 300 mia. kroner over for Sydeuropa. Ved I, hvor mange Storebæltsbroer man kan få for de penge?

Ved I, hvor mange superhospitaler vi kunne have fået for de penge?
Eller rettere: Ved de herre og damer fra SF til Det Konservative overhovedet, hvad de har gang i?
For nyligt var jeg sammen med min kollega - Dan Jørgensen - på rejse i Grækenland for at bese, hvordan indførelsen af den fælles valuta har påvirket landet. Det er frygtindgydende. Men jeg ved snart ikke, hvad der er værst - konsekvenserne af den fælles valuta. Eller forudsigeligheden?
For naturligvis kunne vi forudse, at det gik galt. Ja - i modsætning til euro-partierne, som lovede guld og grønne skove, så advarede vi imod projektet.
VISE KAMPAGNEMATERIALE FRA 2000.
Men hvordan er det virkelig gået?
Ungdomsarbejdsløsheden i både Grækenland og Spanien nærmer sig 60%.
Spanien er gået fra at være blandt de lande med lavest gæld til nu at ligge over 100% af BNP.
Og selv i Frankrig tårner problemerne sig op.
Er der så nogen selvransagelse hos euro-partierne? Har man taget bestik af situationen?
Nej - alle som én vil de takke ja til det, der stadig mere ligner en fribillet til Titanic.
Men det er ikke bare den fælles valuta, de vil med på. Også retsforbeholdet skal afskaffes. Eller ændres, siger de. Bare sådan, at Folketinget kan få lov at sige ja til de enkelte direktiver. Så lover euro-partierne til gengæld at stemme nej til EU's udlændinge- og straffepolitik.
Men mens euro-partierne i Danmark siger, at de vil stemme nej til EU's udlændingepolitik - ja, så stemmer de selvsamme partier JA nede i Bruxelles.!
I Bruxelles stemmer Venstrefolk, SF'ere og socialdemokrater - ja, selv Folkebevægelsen mod EU - for, at EU skal bestemme, hvilke indvandrere der skal kaldes flygtninge; hvor de skal bo og hvordan de skal behandles.
Lad mig give jer et par eksempler. VISES.
I "Betænkning om styrket solidaritet i EU på asylområdet" fra juli 2012 skulle EU-parlamentet tage stilling til:

- "et fælles europæisk asylsystem"
- "oprettelsen af Det Europæiske Asylstøttekontor"
- " ligelig ansvarsfordelingsmekanisme".

Det lyder jo unægtelig som fælles udlændingepolitik. Noget, euro-partierne normalt afviser. Men lige fra Venstre, Socialdemokraterne, Socialist Folkeparti, de konservative og endda Folkebevægelsen mod EU lyste den grønne lampe.
I Danmark siger de, at de vil stemme nej. Men nede i Bruxelles - på behagelig afstand af både journalister og vælgere - har de det fint med at støtte, at asylansøgere ikke længere skal sendes tilbage til det land, hvor de først ansøgte, og at det ikke skal lægges dem til last, at de allerede har fået afslået deres ansøgning i et andet land.
De har ingen problemer med at afskaffe den selvstændige danske udlændingepolitik.
Der er unægteligt langt fra de pæne ord og fromme løfter om at sætte hegnspæle for dansk udlændingepolitik og så til den måde, de eu-begejstrede partier reelt agerer.
Men hvordan kan det være gået så galt?
Lovede Venstre ved sidste EP-valg ikke at sætte hegnspæle for EU?
Se film med Rohde.
Det er jo til at forstå - så hvordan er det gået de sidste fire år.?
Venstre ville sætte en hegnspæl for, at EU kan blande sig i skatten.
Som bekendt har partiet tre medlemmer af EU-parlamentet. VISES.
Men da vi i marts 2010 (B7-0133/2010) stemte om en fælles eu-finansskat, stemte Morten Løkkegaard JA.
Her er teksten: VISES.
“En skat på finansielle transaktioner vil bidrage til at dække de omkostninger, krisen har forvoldt”
"Kommissionen og Rådet opfordres til at evaluere de forskellige transaktionsskattekoncepters potentiale, for så vidt angår bidrag til EU-budgettet”.
I retfærdighedens navn skal jeg nævne, at Jens Rohde og Anne E. Jensen ramte nej-knappen.
Og det er selvfølgelig rart, når 2/3 af partigruppen kan holde linien. Men hvor er troværdigheden?
Er en stemme på Venstre sådan en halvgardering ligesom i tips? Man kan simpelthen få hele paletten fyldt. Nej - desværre ikke. For allerede i oktober var den gal igen.
Denne gang handlede det om, at EU skulle ”en velgennemtænkt, effektiv afgift på finansielle transaktioner, som er udformet med henblik på at øge indtægterne for at opfylde inklusive globale udviklingsprioriteter”.
Se, den gode nyhed er, at Venstre stemte samlet! Alle ramte den samme knap.

Den triste er, at det var den forkerte knap de ramte! Alle venstremedlemmer var enige om at stemme ja! Alle for én, og én for alle. Ja til eu-skat på finansielle transaktioner. Så meget for Venstres skattehegnspæl.

Men hvordan ser det ud på sundhed, social- og skolepolitik?

Ja, i september 2010 havde Venstre ingen betænkeligheder ved at stemme for (A7-0235/2010), at ”sociale sikringssystemer revideres med henblik på at afskaffe elementer, der skaber ulighed mellem kønnene”.

Undskyld mig - er det ikke socialpolitik?

Eller hvad med:

“Medlemsstaterne skal fastsætte deres nationale mål med henblik på at øge beskæftigelsesfrekvensen til 75 % for kvinder og mænd senest i 2020 og med et mål om at opnå fuld beskæftigelse, bl.a. ved øget arbejdsmarkedsdeltagelse af unge og ældre arbejdstagere, ufaglærte og handicappede samt minoriteter, især romaerne, og bedre integration af lovlige indvandrere”.

Venstre stemte ja. Er det ikke socialpolitik?

For slet ikke at tale om: rapporten om ”socialydelser af almen interesse” (A7-0239/2011).

Igen jublede Venstres tre medlemmer som en anden jackpotmaskine, der havde fået tre på stribe!!

Hvorfor skal EU blandes ind i den slags? Det skylder Venstre svar på. Hvor blev hegnspælene af?

I min verden har EU allerede blandet sig rigeligt.

De seneste måneders eksempler på, hvordan østarbejdere - selv efter en minimal arbejdsindsats - kan modtage sociale ydelser, vidner om, at EU allerede blander sig alt for meget i vores velfærdspolitik.

Men på område efter område har Venstre svigtet sine hegnspæle. På sundhedspolitikken støttede de i december 2011 en “midtvejsevalueringen af den europæiske strategi for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen 2007-2012" (A7-0409/2011).

Og i rapporten om ”indlæring i en tidlig alder” (A7-0099/2011) jublede Venstre med i flertalskoret over:

børnepasning / skolepligtig / for slet ikke at tale om børns

”kognitive, sensoriske og motoriske udvikling, den affektive og personlige udvikling

samt sprogerhvervelsen".
Ja, der er skam ingen grænser for, hvad vi i EU-parlamentet har en holdning til.
Eller rettere - hvad Venstre og flertallet mener, at EU skal have en holdning til.
Var det dette, der var meningen med EU?
Og var det dette, vi forventede af Venstres hegnspæle?
Venstre ved du, hvor du har:
Solidt plantet i EU - som evige, blinde, trofaste ja-sigere og tilhængere af ethvert forslag, som EU- kommissionens hær af embedsmænd måtte fremsætte.
Måske er det på grund af dette svigt, at Venstre nu toner rent flag. Ikke flere hegnspæle. Ikke flere reservationer. Nej - nu går man efter den rene vare med Ellen Trane Nørby som ny spidskandidat.
Jeg vil gerne benytte lejligheden til at ønske Ellen Trane Nørby velkommen til den eu-politiske arena. Som tidligere formand for Danmarks mest eu-begejstrede forening - Europabevægelsen - ved vi, hvad hun vil levere.
Et ukritisk ja til alt, hvad der kommer fra Bruxelles - lige indtil Lars Løkke Rasmussen kalder hende hjem for at blive minister. En stemme på Ellen Trane Nørby er en sikker stemme på, hvem end der må ende som partiets førstesuppleant.
Og på den måde harmonerer tingene jo smukt i Danmarks Liberale parti.
Fra den totale forvirring over, hvor hegnspælene blev af - over problemerne med at ramme de samme knapper i Parlamentssalen - til valget af formodentligt danmarkshistoriens mest uvillige spidskandidat.
Venstres svigt i EU-parlamentet kan få Helle Thorning Schmidts løftebrud til at ligne den rene børnehave.
I det mindste er der ingen, der er i tvivl om, hvad vores statsminister mener, når det kommer til EU. Hun siger det selv - hun er "European by heart"!
For hende handler EU slet ikke om fornuft og kloge overvejelser. Nej, det handler om kærlighed.
Nu er det måske ikke er midt i forelskelsens allermest voldsomme rus, vi træffer de klogeste valg!
Og det forklarer jo så en del om Helle Thorning Schmidt.
Hun kan simpelthen ikke få nok EU. Og kære venner - skal vi ikke give hende, hvad hun drømmer om?
Skulle vi dog ikke indfri Thornings inderste længsler?

Hvis jeg bliver genvalgt til EU-parlamentet, skal jeg være den første til at acceptere hendes kandidatur som eu-kommissær.

Her er jo tale om en sag, hvor

1) hun for alvor vil kunne få befolknings opbakning;
2) ikke behøver at vente til i morgen med den gode løsning;
3) og hvor hun kan råde og regere - uden et besværligt Folketing; uden behov for støttepartier; ja, faktisk helt uden et folk.

Det MÅ da være Helle Thornings drøm.

Lad hende endelig komme ned til Bruxelles - og lad os så i Danmark få en ny regering!!

De seneste måneders fokus på vores velfærdsydelser har været skelsættende. Ifølge EU-domstolen er dansk SU, dansk børnecheck og danske dagpenge ikke bare danske anliggender. Nej, i EU ser man den slags som en del af EU-traktaten.

Og derfor skal EU's 500 millioner øvrige eu-borgere have adgang til den danske velfærd.

Alene én dom om dansk SU kostede os skatteydere 2-300 millioner kroner. Om året!

Unge mennesker, der studerer i andre lande, og aldrig har sat deres ben her, skal kunne hæve SU i Danmark - på skatteydernes regning.

Polakken, der kommer som bærplukker og betaler minimalt i skat, skal have børnepenge hjem til familien i Warsawa.

Og bulgareren, der bliver arbejdsløs efter lidt arbejde her til lands, skal have adgang til danske dagpenge.

Måske vi skulle sende en kopi af den gamle danske film ”Ebberød Bank” til Bruxelles.

For dette er præcis, hvad EU kaster os ud i. Et system, hvor vi danskere stadig skal betale verdens højeste skatter. Men hvor alle i EU tilsyneladende skal have adgang til de generøse ordninger.

Lad mig sige det meget klart: Vi vil ikke have det!!

EU skal blande sig langt uden om vores velfærdsydelser.

EU-domstolen skal ikke afsige domme om dansk SU, børnepenge eller hvad ved jeg.

Finansloven hører til på Christiansborg, hvor vores folkevalgte bestemmer.

Ikke en flok verdensfjerne embedsmænd og bureaukrater 1000 kilometer nede i Europa.

Derfor skal vi have et velfærdsforbehold, som sætter klart skel mellem, hvad der er

Folketingets og hvad der er EUs. Klart skel mellem, hvad der handler om Indre Marked og hvad der er indre danske forhold.
Selvfølgelig skal vi samarbejde i Europa.
Det giver da god mening at kunne handle på tværs af grænser, at kunne finde fælles standarder osv.
Vi vil gerne gode miljøløsninger og fælles spilleregler for virksomhederne på tværs af grænser.
Det giver god mening.
Men et EU med velfærdsshopping? Nej tak!
Et EU med fri bevægelighed for alskens kriminelle? Nej tak!
Et EU, hvor pengene siver i lommerne på de forkerte og hvor vi danskere bare betaler? Nej tak!
Vi vil have Danmark tilbage.
Det Danmark, hvor vi danskere selv kunne bestemme over vores velfærdspolitik, udlændingeregler, arbejdsmarked - og hvor der findes ægte hegnspæle for sundhed, skat, skole og socialpolitik!!
Vi vil et Danmark, som kan lave gode aftaler med vore naboer, men som naturligvis bevarer sin suverænitet på velfærd, på udlændinge, på udenrigs, på finanslov - og et utal af alle de andre områder, hvor euro-partierne hovedløst har ladet EU regere.
Ja til et EU, hvor vi kan lave fælles gode miljø- og forbrugerregler.
Men nej til et EU, hvor laveste fællesnævner råder.
Ja til et EU, hvor vi kan rejse og søge jobs på tværs af grænser.
Men nej til velfærdsturisme, løndumping og østarbejdere i hobetal.
Ja til et EU, hvor vi i fælles front kan bekæmpe international kriminalitet.
Men nej til åbne grænser og fri adgang for våbensmuglere, indbrudstyve og narkohandlere.
Er det virkelig så farligt? Er det virkelig så forkert gerne at ville være herre i eget hus?
I givet fald er vi ikke de eneste, der gør noget forkert. Spørg i Storbritannien. Her ønsker premierminister David Cameron magt tilbage til London.
Spørg i Holland. Her ønsker premierminister Mark Rutte magt tilbage til Haag.
Ja, eller spørg rundt i samtlige EU's medlemslande og I vil høre, hvordan EU's borgere er enige med os.
For mens Helle Thorning, Ellen Trane og alle de andre alene har bureaukraterne på

deres side; så har vi folket på vores.
I én af sine store taler citerede Winston Churchill Alexander Den Store for, at Asiens folkeslag var endt som slaver, fordi de aldrig havde lært at udtale ordet nej!
Lad det ikke blive vores skæbne. Lad det ikke blive det nationale demokratis endeligt.
Nu er det tiden at sige nej. At sige fra.
Et nej så højt, at det kan høres. Fra Rønne til Esbjerg. Fra Falster til Skagen. Ja, her fra Herning og hele vejen til Bruxelles.
Et nej, der vil rulle ud over Europa og som en storm bremse de kræfter, der i dag råder - ja, forråder - vores gamle kontinent.
Stoppe Rompoy, Barroso, Schulz og deres trofaste proselytter her til lands.
Et nej fra et folk, der ikke vil pantsætte sin selvbestemmelsesret - ligeså lidt som vor førstefødselsret til dette gamle kontinent.
Vi er de sande europæere. Os, der tør forlade sig på det folkestyre, som millioner har kæmpet og døet for.
Vi, der tror på Europas ældgamle nationer og ikke vil nedbryde dem, men styrke og stoler på dem.
Vi, der klart og tydeligt siger NEJ til at ende som Asiens folkeslag, men kræver at være herre i eget hus.